

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 4 (53) SEPTEMBER 2004

Täna lehes:

Kool sai aasta vanemaks.

PALJU ÕNNE!

vaata lähemalt lk 2

Kõik see algab jälle!

1. sept. aktusest loe lk 3

Uute õpilaste muljetest

loe lk 4-5

Luuletusi Kirjatuvi
konkursilt

loe lk 6

Kõige pisemate
koolikogemusest

loe lk 7

Õpetajad räägivad...

loe lk 8

...ja palju muud huvitavat!

Reaalkooli sajab medaleid!

Selle aasta suvi oli väga viljakas Reaalkooli õpilastele, kes rahvusvahelistel olümpiaadidel käisid. Kui varemaste aastate pealt kokku oli Reaalkoolil 7 rahvusvahelist medalit, siis see aasta toodi neid koju kaheksa: kulla saavutas geograafiaolümpiaadil Mihkel Muhk (119 lend), hõbemedalid tõid koju Jaan Vajakas (12a) informaatikas ja Kaur Adamson (119 lend) keemias, pronksmedalid said Marius Andra (12a) informaatikas, Siim Ainsaar (12a) füüsikas, Jaan Vajakas matemaatikas ja Jasper Adamson (119 lend) keemias; Margus Niitsoo (12a) saavutas lingvistikas, kus medaleid ei jagatud, III diplomi.

Vestlesin 12a klassi poistega ja palusin neil jagada reisisimuljeid. Eredaimad mälestused külastatavatest maadest on jäänud Mariusel ja Siimul. Kui Jaan ja Margus pidasid Ateenas ning Venemaal käimist puhtalt tööreisiks, siis Siim leidis, et sai lõdves-

Vasakult: Marius, Siim, Margus ja Jaan

tuda ka: "Enne võistlust õpisin kõvasti, aga koha peal sai isegi puhata". Võibolla aitasid kaasa jagatavad kingitused, milleks olid koolikott, veepudel, kompass, müts, T-särgid, toasussid ja palju muud, aga kindlasti ka ekskursioonid ja ilusad mälestused Lõuna-Koreast. Jaan, kes pääses koguni kahele rahvusvahelisele olümpiaadile, sattus aga mõlemal korral Kreekasse. Mariusele jäi sealt meelde, et coca-colat sai võtta nii palju kui tahtis ja tühjade pudelitega oli hea jalgpalli mängida. "Külastasime ka Akropoli," mäletas Marius. Marguse mälestused Venemaalt nii eredad ei olnud: "Ma käisin lingvistikaolümpiaadil ja ei saanud isegi mitte nigelat T-särki," ütles ta, "poleks kodus oma aega paremini raisanud".

Küsimuse peale, kuidas nad nii kaugele on jõudnud, vastasid poisid, et ei pühenda kogu aega õppimisele. Marius tunnustab, et veedab päris palju aega arvuti taga, "aga msn ei aita just programmeerimisele kaasa".

Siimu hobideks on karate trenn ja puhkpilliorkestris Saku flöödi mängimine. "Iga päev ma küll füüsikaga ei tegele," ütleb ta. Jaan väitis, et matemaatikas saab peaaegu kõik asjad ära teha kooliteadmiste põhjal, aga raske on see, et alati ei tule pähe kõiki asju õigetes seostesse panna. Lingvistikaolümpiaadi ettevalmistamiseks Margus oma sõnul mitte midagi ei teinud. "Seal ei ole midagi õppida," ütles ta ja leidis, et ainult andekus aitab. Samas nõustus Siimuga, et füüsikas on mõlemat vaja— ainult õppimisega ei saa ja ainult andekusega ka mitte.

Kui küsisin, miks just nemad jõuavad nii kaugele, aga paljud teised andekad mitte, ei osanud keegi midagi öelda. Lõpuks arvas Siim: "Asi on väga palju suhtumises ja ka hea õpetaja aitab kaasa."

Oktoobri alguses sõidavad rahvusvahelisele astronoomiaolümpiaadile Ukrainasse 10 klassi õpilased Edvard Ljulko ja Annika Tiko. Hoiame neile põialt!

Elo

Eesti võistkond informaatikaolümpiaadi lipuga Ateenas

Nüüd on jällegi kool käes, kestnud juba kuu aega. Muutuseid on uuel aastal palju nii õpetajatele kui ka õpilastele. Tegelikult algasid need kõik juba eelmisel aastal, kui poisse sunniti suure vaevaga triiksärke kandma ja katsetati, kuidas mõjub e-kooli süsteem. Selle aasta põhjal võib ilmselt väita, et mõlemad ettevõtmised olid edukad, sest e-kooli laiendati enamustele klassidele ja triiksärke nõutakse nüüd kõigilt peale õpetajate, kes vastavalt oma maitsele juba niigi korrektselt riides on. Enamikel õpilastel endal aga säärane stiilitunnetus puudub.

Septembrikuu alguses juhtusin rääkima ühe vilistlasega, kes vaid paar aastat tagasi meie kooli seinte vahelt väljus. Tema oli harjunud koolis käima t-särgiga ja ei näinud selles midagi halba. Tegelikult oli ta tulihingeline triiksärgi vastane ja ei suutnud aru saada, kuidas me lasime endale säärased riietuse normid pähe määrida. Lõpuks jõudis ta järeldusele, et tema lennu ajal ei oleks õpilaste vastuhaku tulemusena säärane asi küll läbi läinud ja seega on Reaali Vaim ilmselt tõesti kustunud. Hakkasin mõtlema, et kui tema arvates Reaali Vaim väljendub selles, et triiksärgide vastu koos võideldakse, siis ei ole üks meist asjast õigesti aru saanud. Kas mitte 123 aastat tagasi sündinud Reaali Vaimu algusaastatel koolimundriga ei käidud? Käidi küll! Seega on Reaali Vaimule hoopis tema eluea jooksul kõvasti liiga tehtud - temalt on ära võetud viigipüksid ja frenš ning asendatud see kottpükste ja t-särgiga. Ajad ja riided on küll muutunud, aga 123 aastat tagasi peeti kooli korrektse riietuse vääriliseks.

Kool on hoolimata oma argipäevastusest siiski akadeemiline koht ja seda peaks igaüks juba ise teadma. Olgem vaid õnnelikud, et kool selle mitte-tähtsate lõpuks selgeks teeb.

Toimetus

123. sünnipäev

Jällegi on aasta möödas ning 29. september käes. Iga aasta tähistab meie armastatud kool oma sünnipäeva traditsiooniks kujunenud tordi söömisega, millest võtab osa terve kool. Tõenäoliselt riputatakse ka pildid kõikidest tortidest kooli kodulehele üles.

Kuid ega kogu aeg pole nii tähistatud kooli sünnipäeva. Enne tordisöömistraditsiooni oli koolil tavaks pidada sünnipäeval aktus, kuhu kutsuti rääkima vilistlased, kes andsid ka klassijuhataja tundi.

Juba mitmendat aastat järjest on kool oma sünnipäeval jaganud rahalisi preemiaid, mille saavad need õpilased, kes on esindanud kooli ja hoidnud kõrgel selle au tähtsamatel olümpiaadidel ning tulnud tagasi kuld-, hõbe- või pronksmedaliga. Raha selleks tuleb Tallinna Reaalkooli fondi aastastest kasvikust.

Samas autasustatakse ka spordipäeva edukamaid, tulemusi võite vaadata Reaali koduleheküljelt.

Siinkohal kasutan võimalust

Kui Mari klassiruumi jõudis, olid tunnid juba alanud...

Kõigepealt sooviksin kiita meie kõõgitoimkonda, kelle valmistatud toit on minu arvates hea ning kohati isegi suurepärase.

Kahjuks ei saa meie kooli toitlustuse ajalist korraldust kaugeltki elitaarseks lugeda. Ma mõistan, et koolis on tarvis päeva jooksul teenindada umbes 900 näljast õppurit ning selle korraldamine on suureks katsumuseks isegi nii tublile juhtkonnale nagu seda on meil. Kuid seda enam ei tohiks probleemist mööda vaadata: meil on liiga vähe aega söömiseks!

Probleem ei ole ainult selles, et õpilane on laisk ning söömise asemel ajaks parem juttu. Suurem osa aga vitutavad lobi nagu nad juba mõtleksid kuidas järgmise tunni õpetaja nendega pahandab, kui nad on tundi hiljaks jäänud. Kogu jutujamine piirdub peamiselt lühifraasidega "head isu" või "anna kahvli" ning asutakse kohusetundlikult toitu hävitama.

Mis on saanud käibetarkusest, et toitu tuleb närida vähemalt 20 korda? Seda ignoreerivad teadlikult või mitte 4/5 meie kooli "õgimistšempionitest". Mõnede allikate järgi peaks söögikorra peale kulutama vähemalt 30min, kuid meile on antud reaalselt umbes 40% sellest. Seega - ainult treenitud lõualihastest ei piisa! Pole ime, kui inimesed ennast järgneva päeva jooksul ebatäieliku seedefrotses-

si tõttu kehvasti või väsinuna tunnevad (tekkepõhjusest teadlikud või mitte).

Tegelikult ei tahtnud ma kirjutada ainult probleemist, vaid ka lahendusest. Siinjuures arvan, et 5-minutine söögikorra pikendamine täiustaks seda juba piisavas ulatuses.

Võimalikud lahendused:

- Koolipäeva pikendamine: Kõik söögivahetunnid muutuksid 5min pikemateks, ehk siis 20-minutilisteks. Õpilane ja õpetaja vabaneksid koolist 20min hiljem.

- Lõunapaus: Peale nt. 5. tundi on järgmise tunni aega 45min. Selle ajaga jõuab näljane õpilane vahetada jalanõud, käia koolikaaslastega söögikohas ning naasta hea tuju ja kõhutäiega. Kaasneb loomulikult kõik väljas söömisega seonduv: suurem valik, kuid soolasem hind. Selle muudatuse tarvis tuleks teha ulatuslikke ümberkorraldusi ka kooli sööklas töös.

- Mõistev suhtumine (minu arvates kõigile tulusaim): Kooli juhtkond otsustab, et sööjal õpilasel on peale söögivahetundi õigus hilineda kuni 5min kella helinast. Juba kohal olevatele õpilastele võib anda mõne huvitava lühiprobleemi iseseisvalt nuputamiseks, kuid tuleb arvestada, et sööjaid tilgub selle aja jooksul klassi uksest veel lisaks. Põhjusest hiline mine ei ole loomulikult lubatud. Söökla juhataja arvates selline asjade korraldatus ei tohiks ületamatuid probleeme tekitada.

Päeva lühendamise nimel võib ju mõne eelpool nimetatud lahendusega kombineerida 10-minutiliste vahetundide lühendamine 5-minutilisteks, mis võimaldaksid inimestel küll ühest klassiruumist teise mobiliseeruda, kuid jätaksid vaevalt aega lõdvestumiseks.

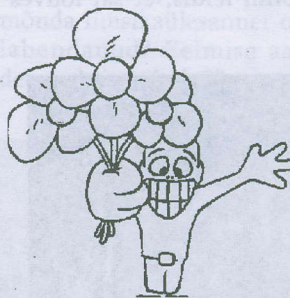
Igatahes edu probleemi üle mõtisklemisel. Jään ootama vastukaja.

 Siim Sepman 12^a

Õgime, õgime, õgime....

Reaali Poiss õnnitleb

• Ahti Pent	08.sept
• Anne Tiits	08.sept
• Tiina Tammik	15.sept
• Heli Stroom	18.sept
• Tarmo Saaret	23.sept
• Reet Eentsalu	25.sept
• Kristel Noodla	27.sept
• Kristi Koit	30.sept
• Marelle Silland	03.okt
• Villu Raja	06.okt
• Liilia Kravtsenko	10.okt
• Nora Mals	17.okt
• Igor Kaasik	19.okt
• Irene Pukk	23.okt
• Tiia Luuk	25.okt
• Piret Otsa	31.okt

ning soovin ka omalt poolt palju õnne ning jaksu edaspidiseks koolile ning muidugi direktsioonile ja õpetajatele, kellest seda asutust ei saaks eksisteerida.

 Kadi Varda 10^b

Rutiinne sündmus jäi seekord meelde

Igas koolis on oma traditsioonid ja tavad, kuidas sündmusi ja tähtpäevi peetakse. Siiski on kõigil vabariigi koolidel üks päev, mida tähistatakse samal päeval ja üsna ühtemoodi. See on piduliku aktusega 1. september, millega algab üheksakuune kooliaasta periood.

Mina kogesin see aasta oma viimast esimese septembri aktust ja võibolla just sellepärast kuulasin direktorit märksa suurema huviga, kui varem aastatel. Kui ma õigesti aru sain, välendas direktor Gunnar Polma oma pettumust selle üle, et me hindeid liiga tähtsateks peame, sest need on kõigest "konksud paberil", mis väljendavad konkreetse inimese hinnangut meie teadmiste. Kokkuvõttes palus direktor meil mitte õpida hinnetele, vaid iseendale. Ma arvan, et direktor ei pidanud silmas õpilasi, kes niigi kodutöid ei tee, vaid pigem oli ta jutt suunatud liiga agaratele õppuritele, kes kuld- ja hõbemedalit püüdes muud tähtsad asjad oma gümnaasiumi aastate jooksul tagaplaanile jätavad. Veel saime teada, kui palju aastaid kool sel aastal selja taha jätab – 123!

Alles lõuna paiku jõudis va-

nuseklasside kaupa toimuvate aktuste aeg kätte kõige nooremateni – esimeste klassi õpilasteni. Kohe kooli sisse astudes lahutati lapsed oma peredest ja anti kaheteistkümnendike käsutusse, kes neile koolimaja tutvustasid. Käidi õpetajate toas, võimlas, neljandal korrusel ja veel mitmes kohas, kuhu esimesed klassid järgneva nelja aasta jooksul väga harva satuvad.

Aktusel jagati igale ühele kätte nende esimesed aabitsad ja direktor pidas kõne. Aktuse pidulikkusele vastukaaluks pani terve saali kaasa elama 1a klassi õpilase Karl-Eriku esitatud "Kikilips". Mina ise ei mäleta oma esimese klassi aktusel peetud direktori kõnest mitte midagi, kuid julgen väita, et selle aasta Reaalkooli uuetel kasvandikel jäid meelde vähemalt kaks asja: mõök, mis oma tavalisest asukohast direktori kabinetis aktuse tarvis kõnepulti oli toodud ja kooli sünnipäev. Mõned tublimad võibolla mäletavad viimase sündmuse kuupäeva ka, aga umbes kolmekordse ütlemise peale võis number 123 ikka meelde jääda.

Kuigi vanematel klassidel ei

Direktor esimestele klassidele kooli mõõka näitamas

toimu esimesel koolipäeval tunde, siis noorimatele tehti kohe selgeks, kuidas need asjad reaalkoolis käivad. Nimelt toimusid peale mütside kätteandmist neile keemia ja füüsika tunnid. Ei julge väita, et keegi neist väga sügavuti reaalaineteid mõistma hakkas, aga huvi tekitamiseks piisas neist 10-minutilistest koolitundidest küll.

Minule kui abiturientidele jättis 2004.a. 1.september palju sügavama jälje, kui kõik eelmised kokku. Kindlasti tuhmub ajapikku mälestus sellestki, aga paarikümne aasta pärast vilistlaste kokkutulekul endast 11 aastat noorema vestluskaaslase seltsis meenub see päev taas.

Elo

Väitlejad leidsid lahenduse majanduskatastroofi vältimiseks

Ühel sügisöhtul, reedesel päeval toimus meil kooli auditooriumis midagi huvitavat ja lõbusat.

Täpsemalt siis: 17.septembril 2004 kell 14.45 leidis aset näidiskavaleri. Omavahel väitlesid Tallinna Reaalkool ja Rocca al Mare kool (RAM). Meie kooli esindasid Holger Nõmm (12b), Ove Kangur (12b) ja Gustav Kalm (11a). RAM-ist olid siia saabunud Martin Kõiva, Kair Käsper ning Heikko Gross. Seekordne väitletus oli pilavariant. Teemaks oli liikluseeskirjade parandamine ehk siis liikluseeskirjade sätestamine hobusõidukitele.

Reaali võistkond Reha kaitses kavaljeeride huve tuues välja nende plusspunkte. Samas RAM-i Sputnik püüdis selgitada, kui võimatu ja mõttetu oleks meie liiklusesse hobuseid tuua. Põhilisteks plussideks toodi hobuste keskkonnasäästlikkus ning alternatiivne võimalus vältida majanduskatastroofi nafta- ja bensiinihindade tõusu korral. Veel leiti, et see vähendab tööpuudust maapiirkondades (hobupostijaamad) ning võiks üldse saada Eesti brändiks. Vastuväidetest tundus olulisim fekaaliprobleem. Võistlus osutus äärmiselt tasavägiseks lõppedes viigiga. Arvestades seda, et tegemist oli pilaväitlusega, said esinejad oma ülesandega igati hästi hakkama – naerda sai seal tõesti kõvasti. Kõik väitlushuvilised on oodatud reedel peale kuuendat tundi klassiruumi 307.

Tulevased väitlejad
10. klassist

Viiendikud kihutasid metsa vahel

Reaalkooli spordipäev toimus 14.septembril. Gümnaasistidel ja ülejäänutel põhikooli õpilastel oli mitu ala, kuid 5-ndatel klassidel oli kõigest 500-meetri krossijooks. Kõigepealt kõndisid kõik lapsed tee läbi, et jooksurada uurida. Peale seda jooksid esmalt poisid, siis tüdrukud. Meie klassis startisid poisid koguni kahes rühmas, sest korraga jooksmata poleks nad ära mahtunud. Rada oli künklik ja puude juured kippusid jalgu jääma, õnneks tee lõpp oli allamäge ja lõpuspurt edenes kõigil hästi. Võttis ikka võhmale küll – pärast kulistasime terveid liitmeid juua.

Kiiremad jooksjad pääsesid koolidevahelisele võistlusele, kus saavutati Tallinna Reaalkoolile 5-klasside arvestuses

III koht. Tubli tulemus! Jõudu ja jaksu ka ülejäänud pika kooliaasta jaoks!

Tuuli Pungas 5b

Stardiks valmistumas

Reaal valitseb jalgpalli

Pihlakad on punased, põlul on lõikevalmis kuldsed viljapead ning linnud on varsti lahkumas lõunamaale, see kõik annab märku sellest, et taas on algamas Tallinna koolinoorte meistrivõistlused jalgpallis.

Sel aastal olid tore-dad korraldajad Tõnismäe Reaalkoolist viinud loosimise taas ausalt läbi nii, et nende endi alagrupp oleks kõige nõrgem. Seepärast sattuski Reaal nn. „surmagruppi“ koos ningite venelaste, TIK-i ja Ühisgümnaasiumiga.

Esimene mäng toimus Reaali ja mingite venelaste vahel ning lõppes pärast veidi närvilist algust puhta 3 versus 0 võiduga. Mingid venelased olid nagu mingid venelastest jalgpallurid ikka: nokamütsi, sihvkaade, kehva ja vigaderohke mängu ning oma rõvedate roppustega. Mängust jäi kindlasti enim meelde Reaali vapper võitleja Oliver „mees, kes lõi penalti mööda“ Nääs, kes oma arrogantse käitumisega teenis ära nii vastasvõistkonna kui ka kohtuniku meelepaha. Mingi venelane hakkas pärast üht olukorda Nääsiga viiskalt õiendama ning lõi täiesti rahulikult seisval Oliveril seejärel kulmu korralikult löhki. Sellele Oliveri tõesti ülbele käitumisele reageeris kohtunik väga adekvaatselt näidates Nääsile kollast kaarti.

Teine mäng TIK-iga, kus Reaal suutis luua suurel hulgal väravahõngulisi võimalusi, lõppes vaid üheväravalise võiduga 1:0. Mäng ei jäänudki kuidagi meelde, täitsa igav oli. Reaali väravavahini jõudis palli kogu mängu vältel vaid kahel korral. Aga üks seda igavust oli ka oodata, sest ega jalgpall ja inglased on ju sama võõrad kui banaanid ja pingviinid, aga see selleks.

Kolmas ja kindlasti kõige närvilisem mäng, mis pidi selgitama alagrupist edasipääseja, toimus Ühisgümnaasiumiga (kool, mille direktor Mehis Pever nüüd on). Vastaskoolil on sel aastal koostöös FC Floraga loodud spetsiaalne jalgpalliklass (futboliidi all kannatavatele lastele). Samas kui see kuulujutt ei vasta tõele,

judgen ma arvata, et tegu oli Ühisgümnaasiumi poolt kinni makstud professionaalide võistkonnaga. Vastasvõistkonna tundemärgid: pikkus umbes 1,5 meetrit, kaal alla 45 kilo, seljas rohelised Flora dressid ja kui ma poleks teadnud, et tegu on Tallinna Ühisgümnaasiumi võistkonnaga, oleks nad kergesti võinud segi ajada tulnukatega.

Nüüd aga mängu juurde, mis kujunes kindlasti kõige raskemaks mänguks kogu alagrupiturniiri jooksul. Vastased asusid esimesel poolajal kaitsjate ja väravavahi eksimustest juhtima 1:0, kuid teise poolaja alguses suutsime me seisu viigistada ning hoida seda mängu lõpuni, hoolimata väikeste ning kiiresti siblivate ning igale poole jõudvate vastaste püüdlustest. Sellega oli alagrupp võidetud. Show läheb edasi.

PS: Sooviksin kogu võistkonna poolt tänada meile kaaselanud rohkearvulist publikut ehk siis Jakot.

Ove Kangur 12b

GLOBE külastas Reaalkooli

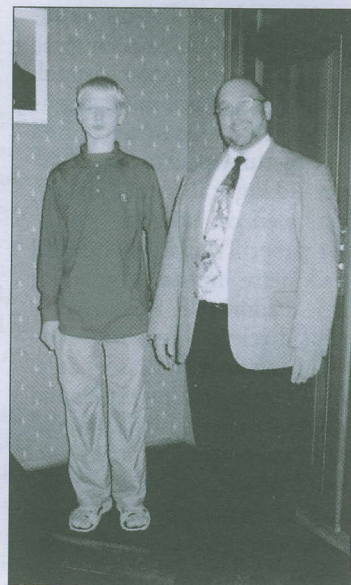
22. septembril külastas Tallinna Reaalkooli Gary Randolph USA GLOBE peakontorist Euroopa riikide peaspetsialist.

Gary Randolp tuli Eestisse teada saama, kuidas meil läheb, millega me tegeleme ja arutama ühiseid tulevikuplaane. Kohtumisel temaga osalesid Ülle Kikas, Imbi Henno, Ene Saar, Mart Kuurme ja 4 õpilast meie koolist. Algul räägiti pisut Eesti loodusest, hiljem läks jutt mõõtmiste vajalikkusest õpilastele, õpetajatele ja teadlastele. Õpilased tutvustasid ka lühidalt oma mõõtmistulemusi. Mart Kuurme näitas tema endi koostatud õpikuid ja töölehti, kus propageeritakse GLOBE mõõtmisi tegema. Saime palju huvitavaid soovitusi uurimiste alustamiseks ja jätkamiseks.

GLOBE on riiklikult toetatav programm, mis algatati USA asepresident Al Gore poolt 1994.a. 5 - 12 klassi õpilased üle kogu maailma teevad keskkonna mõõtmisi ja vaatlusi oma kooli ümbruses.

Tulemused saadetakse Interneti kaudu GLOBE keskusesse USA-s ning kasutatakse neid õppetöös ja uurimustes. Eesti ametlik ühinemine GLOBE program-miga toimus 1996a. Praeguseks on osavõtuks registreerunud 39 kooli peaaegu kõigist Eestimaa piirkondadest. Meie kool osaleb aktiivselt rahvusvahelises GLOBE programmis juba aastaid.

Marek Karm 8a

Vasakult: Marek ja Gary

Suur kool hirmutab uustulijat

Mina olen siis see tegelane, keda sunniti siinkohal uue kooli esmamuljet kirjeldama. Ma tulen väikesest koolist, kus kõik teavad ja tunnevad üksteist nagu- ja nimepidi. Nii et kontrast on suur. Väike kool oli see tõesti ja seetõttu oli üleminek päris võimas. Võrdluseks võiks kasvõi tuua klasside suurused: endise kooli suurim klass on hetkel 20 õpilast. On nähtud ka 8 õpilasega klassi. Ja seal koolis ei olnud paralleelklasse. Nii et vahe on nagu 15 vs 100. Nüüd astud sisse uude klassi, uued inimesed, uued õpetajad, uus maja... ja kõik on 10 korda suurem, kui harjuspäraselt. Proovige ise seda ette kujutada, siis ehk

saate aimu, mis tunne see siiski olla võib. See klasse rägastik, sada korrust üksteise otsas ning võõrad näod igalpool. Seejärel, kui see on silme ees, siis võite hakata ettekujutavale pildile lisama tunnet. Lisage kõigepealt tunne, mis eristaks erinevaid tasemeid, erinevaid teadmisi, näiteks on ju kõigile teada Reaalkooli vene keele kõrge tase, ja ma ei ole julgenud siiani oma kallile klassijuhatajale, vene keele õpetajale mainida, et olen tema ainet õppinud esimesest klassist peale. Keemia oli alguses täiesti udu. Kuid eks raske töö viib sihile, vähemalt see on see, millele ma siiani sügavalt loodan. Ja ka siinkohal

võin ma tuua näite kasvõi sellesama keemiaga: kui ma alguses ei saanud midagi aru, siis pärast ühte-kahte õhtut väikest jutuaajamist oma vennaga (tuhat tänu siinkohal siis ka temale) hakkasin ma juba peaaegu et igast neljandast sõnast, mida õpetaja suu lausub, aru saama. Ei ole ka haruldased need õhtud, mil-lal õppimine ületab ühe päevapiiri ja jätkub juba teise arvelt.

Ag a üldvaatest olen ma väga rahul sellise vahetusega. Inimesed, kaasõpilased/õpetajad, on olnud väga sõbralikud ja abivalmis. Ma loodan, et see tunne püsib ning et ma saan siin hakkama.

Märten Kaldamäe 9b

Reaalkool vallutab Eestit ka kaardimänguga

9.-11. juuli käis Tallinna Reaalkooli bridžiklubi võistlemas bridžifestivalil „Pärnu Suveturniir 2004“, kus noored ja põhivanusegrupp võistlesid eraldi. Üritust korraldati kaheksandat aastat, meie kool võttis osa teist korda.

Eesti noorte meistriks paariturniiril oli pürgimas 12 paari e. 24 mängijat. Peale 19-ne reaalka oli kohal veel 2 lätlast, kes võistlesid väljaspool arvestust, 4 õpilast Saaremaa Ühisgümnaasiumist ja 1 üliõpilane. Võistlus toimus Endla teatri sammassaalis ja koosnes kahest seansist. Esimene neist reaalkatele palju lootust ei andnud. Võitjate positsiooni hoidsid lätlased, nende järel saarlased. Alles kolmandal kohal olid Riin ja Mats Reaalkoolist. Teisel seansil suutsid reaalikad ennast kokku võtta ja tehti mitu väga ilusat mängu. Kõige suurema tõusu tegid Lauri Vaikjärv ja

Riita Oidsalu, kes ka üldkokkuvõttes võitsid, nende järel teise koha saavutasid Andre ja Lauri Kaldamäe ning napilt jäid kolmandaks Margus Niitsoo ja Elo Madisson. Peale põhivõistluse tegime veel ka pakkumisturniiri ja roberiturniiri, mille mõlemad võitsid Riin Saar ja Mats Ploompuu.

Nagu eelmisel aastalgi, ööbisime Pärnu Sõudeklubi kämpingus. Meie kasutada olid peale 4-6 kohaliste majakeste ka vahitorn ja pesemismaja koos saunaga. Mina koos Elo ja Janikaga olime köögi-toimkonnas, mis tähendab, et vastutasime hommiku- ja õhtusööki eest kogu laagri vältel. Sõime grillitud vorste/liha, salatit, hommikusöögi helbeid piima/jogurtiga, õhtusöögi kõrvale magusoiduks kooki ning kõike muud head ja paremat. Kuigi lubati külma ja vihma, oli meil kogu laagri vältel soe ja

päikseline ilus ilm. Päeva ajal meil palju vaba aega ei olnud, aga kuna olime suvepealinnas ei saanud ju jätta ujumas käimata. Seetõttu karastasid enamus meist ennast Pärnu jõe külmavõitu vees, mõned aga, kaasa arvatud mina, käisime öösel Pärnu rannas ujumas. Lühidalt öeldes: kõik oli väga tore ja lõbus, kui välja arvata üks väike vahejuhtum. Nimelt ühel õhtul tungisid meie territooriumile neli kohalikku poissi, kes olid suhteliselt purjus ja agressiivsed. Kui asi juba liiga kaugele läks, kutsusime kohale Falcki, kes purjus alaealised minema toimetas.

Nii palju, kui mina tean, jäid kõik üritusega väga rahule. Ootan põnevusega järgmist aastat. Kõik, kes on huvitatud bridžimängust, tulge reedeti peale 7.tundi klassi 206.

Maili

Reaali bridžimängijad lõbutsesid grupipilti tehes

Rahvusvaheline autovaba päev 22.09 Tallinnas

22. septembril tähistati Tallinnas nagu ka mujal maailmas Rahvusvahelist Autovaba päeva. Vihmast hoolimata toimus rattasõite, Autovaba päeva raames korraldatud keskkonnatundides käis ka meie kooli 6b klass ning õhtune suursündmus oli kontsert Vabaduse väljakul. Vabatahtlikena aitasid Autovabale päevale kaasa ka paljud reaalikad (tänu

neile!) ja päeva peakorraldaja Erko Valk on juhtumisi ka kunagine reaalikas.

Aga milleks selline „Autovaba päev“? Eelkõige selleks, et panna inimesi mõtlema: liikluse arvel on 90% Tallinna õhusaastest, kuni 3/4 linnaruumist on auto- teede ja parkimiskohtade all, iga aasta sureb maailmas autoavariides pool miljonit inimest ja saab vigastada 15

miljonit, jalgrattaga saab Piritalt Vabaduse väljakule 15 minutiga (ei usu? Eks proovi siis järgi). Palju läks sul täna hommikul aega autoteel liiklusemikus passimisele?

Autovaba päeva korraldab Prussakovi nimeline Rattaühing www.prussakov.ee

Edvard Ljulko 10^b

Kümnendike koolitunnetest

Palusin ühel kümnendal klassil kohe kooli alguses kirjutada sellest, et kuidas on siis olla kümnenda klassi õpilane. Nagu arvata võis on uutel kümnendikel palju ja väga erinevaid tundeid.

On uudishimu ja ootusärevust, sest kõik või väga palju on uutemoodi – klassikaaslased, õpetajad, kogu süsteem ja ootused, mida teised kümnendikele esitavad. Peetakse enesestmõistetavaks, et gümnaasiumis käituvad õpilased kui täiskasvanud ja peavad nad ju nüüd püüdma ka sedamoodi riietuda. Paljud tunnevadki end teistmoodi – tähtsamate, arukamate ja tõsisemate, kuid nagu kirjutas üks õpilane: „Palju on muutunud, palju on samaks jäänud. Juuksed on pikemaks kasvanud ja klaveri on välja vahetanud kitarr, aga unistused ja lootused on ikka samad. Mõned on neist täitunud, teised jälle kasvanud.“

On ka erinevaid hirme ja peamiselt ikka tuleviku ees. Hirmutab nii lähi- kui kaugem tulevik.

Ootused on suured nii kooli kui enda suhtes, kuid kardetakse, et entusiasmi võib varsti lämmatada suur koormus, stress, rutiin, väsimus ja oskamatus. Võib-olla ei ootagi ees kolm unustamatut (heas mõttes) aastat, vaid hoopiski kolm aastat „meeletut valu ja orjatööd“, nagu kirjutas üks kümnendikest.

Mina isiklikult arvan, et karta pole midagi, ja usun, et kool on ennekõike ikkagi üks tore koht.

Lõpetangi taas ühe tsitaadiga, mis on pärit nendest samadest kirjutistest: „Kooliaeg on nagu lennuk ja tehnilise korrasoleku korral ei ole mõtet hakata langevarjuga väljapääsu otsima, sest mida pikem on teekond sihtpunktini, seda paremaks piloodiks me saame“.

Edu kõikidele uutele gümnaasistidele.

Liis Aavaste

Lainepikkus

Me astume läbi magamistubade,
juhilubade, passipiltide,
kõnnime sadade elude sees,
kurbade silmade, villaste viltide,
mälestuste mustavas vees,
kus omasoodu helgib vastu
see, kellest lahti öelda ei saa,
kõrgetelt katustelt allalastu;
lund aina langeb, on valge me maa,
kui igatsus hiilib heldinult alla
mööda igijäiset marmortreppi
ja tammised uksed ta ees löövad valla,
ei tantsi ta valssi, ei tantsi ta steppi,
vaid köidab me meeltesse õhkõrnu loore,
mis tahavad tagasi hämaraid aegu,
jah, sinus on laule ja sinus on koore
vanadest valudest, just nüüd ja praegu.
Sa ujud sadade elude sees
nii õhevil erandlikkusest,
me räägime elust ses mustavas vees,
me võngete lainepikkusest.

Artur Sanglepp 10^a

KÕIK ARMASTUS ON ALATEADLIK 2

Eest võta oma kardinad,
las Kuu nüüd paistab sisse,
see on hullumeelse armu valgus,
kiirga! Kiirga imelisse
vaikusesse meie vahel,
on õõ, kell on kolmveerand kolm
ja väikesel pahel on õigustus;
sa võtad melanhooleid vorme,
oled ookean ja kujutad selgelt neid torme,
mis veavad meid alla, miks tõmbume tagasi.
Sirgeid ja kõvera

kurblikke vorme,
kirklikke vorme,
keerukaid, sõmera

Lilleke kasvab ja teeb tööd,
mina õpin ja sünnin,
vahest lausun mõne sõna
ning jään magama juba täna

Aga homme ma ei laiskle,
ma ei maga, ma ei sõõ,
ma ei vaata seda lille,
vaid õpin terve öö.

sisalik kõrbes

Ma ootasin sind...

Päike ergsalt paistab,
hea, mõnus on olla,
tuulelil pehmelt paitab,
juba ammu võiksid sa tulla.

Igatsen su sooja häält
ja kiuslikke sõrmi,
sinu head südant
ja ilusaid silmi.

Artur Sanglepp 10^a

Argo Miller 12^a

Ma liitsatan veel vaikselt,
kuid sind ei ole,
ma lahkun mõtlikult,
pole hullu, et sa ei tule.

Ma kõnnin aeglaselt
siit paigast ära,
tasa vaatan päikest
ja selle sära.

Tuulelil silitab mu suud,
päike paitab mu nägu,
taas vaatan õitsavat puud
ja söidan muretult ära.

sisalik kõrbes

Argo Miller 12^a

PÜHA PART

EESTI RAHVATARKUSI:

KUI PART ON TUHM
JA EI LIIGUTA...

...SIIS TA ON TUHM
JA LIHKUMATU PART

Septembrikuu sümboliseerib õpilase jaoks suvevaheaja lõppu ja järjekordset kooliaasta algust. 1. klassi jaoks on see aga kordumatu koolikogemus. Vestlesime Riina, Joni, Gretli ja Rogeriga nende muljetest.

1. Kas tahtsite siia kooli tulla?

Jon: Tegelikult tahtsin minna 21. kooli, kuid Reaal sobib ka.

Teised: Tahtsime just siia kooli tulla

2. Mis on teie lemmiktund?

Riina: Muusika.

Gretl: Eesti keel.

Jon: Eesti keel ja matemaatika.

Roger: Matemaatika.

3. Mis koolis ei meeldi?

Gretl: See, et peab vara tõusma. Ennem tõusin kell 8, nüüd pean kell 7 tõusma.

Jon: Mina tõusen juba kell 6.30

4. Kas kodus antakse õppida?

Kõik: Jah, kuid mitte eriti palju.

5. Kas vanemate abi läheb ka vaja?

Roger: Üks kord küll läks, kui oli vaja joonistada, mis aktusest meelde jäi. Ma joonistasin selle kuju (Reaali Poiss – toim), mille ma pidin kodus ümber tegema. Siis ema aitas mind.

6. Mis teile aktusest meelde jäi?

Poisid: Mõök. Direktor tõstis selle kahe käega niimoodi (näitab) üles. Selle mõõga peal oli midagi kirjutatud ka – mingi venekeelne sõna vist.

Gretl: Direktor rääkis kooli sünnipäevast.

7. Millal see oli? Kui vanaks kool sai?

Jon: 29. september, 123-aastaseks.

8. Kas klassijuhataja ka teile aktuse päeval

midagi rääkis?

Gretl: Rääkis küll, aga ei mäleta mida.

Poisid: Me lihtsalt panime asjad klassi ära ja saime õpikud kollaste kohvritega.

9. Mida te peale aktust tegite?

Kõik: Tähistasime perekonnaga.

Roger: Me käisime torti ostmas. Algul tahtsin ühte, millel oli aabits peal, aga seda ei saanud osta. See oli klaasi taga mingiks näituseks. Siis otsime ühe teise, mille peale oli kirjutatud "tere kool".

10. Teil olid tunnid ka – keemia ja füüsika – mis nendest meelde jäi?

Poisid: Vulkaan pandi purskama ja paberit põletati nii, et sellest tekkis kass. Klaasidesse pandi midagi juurde nii, et tekkisid piim, mahl ja limonaad. Füüsika tunnis üks onu pani ennast keerlema. Tüdrukud: Siis seal oli üks roosa lill, mis tehti heledaks.

Jon: Jah, raputades läks valgeks ja siis pärast muutus jälle roosaks.

Roger: Mina mõtlesin, et see on nagu päris lill, mis siis, kui hapnikku ei saa, läheb tumedaks ja kui saab, siis läheb heledaks.

Poisid: Mingid magnetid olid ka. Neid keerati hästi palju kuni lõpuks elekter tuli sisse.

11. Kelleks te tulevikus saada tahate?

Riina: Kergejõustiklaseks.

Gretl: Tantsijaks.

Jon: Kunstnikuks.

Roger: Kui ma jalgpalluriks ei saa, siis tahan traktoristiks saada.

12. Kas teil mingeid huviringe ka on?

Riina: Mulle meeldib sport, teen koolis ka sporti, kui meil kehaline on.

Gretl: Ma käin tantsimas Pärnu mnt-l, kus

Vasakult: Roger, Riina, Gretl ja Jon

õpime ladina-Ameerika tantse.

Jon: Käin Top-is trennis.

Roger: Käin FC Floras jalgpalli mängimas.

13. Kas tahate Reaali lõpuni jääda (12 klassini)?

Jon: Tahaks küll, aga vahepeal on katsed. Riina: Mina tahaks veel kauemakski jääda. Mu isa, Priit (vend) ja vanaisa on ka siin käinud.

14. Mida te vahetundidel teete?

Jon: Lihtsalt istun ja puhkan.

Roger: Kui mobiil kaasas on, siis kuulan helinaid. Kui ei ole, siis niisama istun või räägin teistega.

Gretl: Mina käin korra õues ära.

Riina: Olen tavaliselt terve vahetunni õues. Mängime seal poistega igasuguseid mängu ja tüdrukutega ka. Tulen alati kõige viimasena klassi.

Küsitluse koostasid
Maili ja Elo

4b klass jutustab väljasõidust Paunverre

Eistvere loomaaias karu Karoliine
käppadele tõusmas

Minu teisipäevane koolipäev algas tavapärasest varem – kell 8 hommikul. Aga tunde ei olnudki! Läksime koos a-klassiga ekskursioonile Paunverre. Ronisime kahekorruselisse bussi ja sõit võis alata. Tee möödus kiiresti, kuna mängisime igasuguseid mängu. Sõidu ajal rääkis giid meile kohtadest, kust me mööda sõitsime.

Saskia

Minule jäi meelde jutt Ülemiste järvest. Seal on ka Lindakivi. Nimi tuleneb Eesti vanast legendist, mis rääkis, kuidas Kalevipoja ema Linda istus kivi peale ja nuttis seal, sest tema mees suri ära. Pisaratestündiski Ülemiste järv, mida meie joogiveeks tarvitame. Ju siis Linda pisarad kõige puhtamad on.

Eliis

Teel Palamusele käisime Elistvere loomapargis. Selles loomaaias olid loomad, kes olid abitud, perest välja heidetud või keda ema oli söögi otsimiseks üksinda jätanud. Nägime, kuidas karu püsti tõusis, kuul-

sime, kuidas ilvesed tahaksid kõrvalaia kitsedele jahti pidada. Saime teada, miks ei saa kahte täiskasvanud põtra lahti lasta ja kuidas väga närvis põhjapõder ei leidnud paaritumise ajaks emast põtra. Veel käisime näriliste majas. Otsin mälestuseks põdrasarve tüki.

Timm Rainer

Peale söögivaheaega läksime Paunvere kooli juurde. Seal räägiti meile kooli ajaloo. Me saime istuda vanas klassiruumis samades pinkides, kus „Kevade“ tegelasedki. Saime teada, et vanasti ei öeldud 1. klassi õpilane, vaid 1. talve õpilane. Koolis käidi 4 talve. Kõik õpilased käisid samal ajal ühes klassis. Seal oli umbes 45 õpilast, nende seas ka Toots, Teele, Arno Tõnisson, Kiir, Tiuks, Imelik. Me nägime vana mööblit ja rõivaid. Mulle meeldis kõige rohkem sahvri ja poiste magamistuba.

Saskia

Mulle meeldis see reis väga! NB! Mingi nii Elistvere loomaparki kui ka Palamusele!

Milda-Marleen

Küsitlus!

Viisime läbi õpetajate seas küsitluse koolivormi teemal. Vastused saime kaheksalt õpetajalt.

Kõigepealt uurisime, mida õpetajad arvavad koolivormist. Enamik suhtub sellesse pigem positiivselt. Põhilisteks aspektideks toodi välja, et see on kena, kui terve kool riie tub ühtlaselt korrektselt ja koolivorm aitab õpilastel oma riietusega (või selle puudumisega) majanduslikult vähem silma paista.

Järgmiseks tahtsime teada, kui palju õpetajad näevad koolis õpilasi, kes ei riietu vastavalt nõuetele. Üldiselt arvati, et realistid riietuvad enam-vähem vastavalt nõuetele. Mõni erand ikka leidub. Mainiti ka, et kõige suurem probleem on põhikooli ja gümnaasiumi neiudega, kes

kannavad kriiskavaid värve/ ehteid ning kipuvad õlgu, naba ja pesu näitama.

Seejärel uurisime, kui tihti õpetajad ise kannavad triiksärki või pintsakut. Peaaegu kõik ütlesid, et tööl on neil alati seljas triiksärk ja siis vastavalt ilmale selle peal kas vest, kampsun või pintsak. Ainult üks õpetaja vastas, et kannab riideid, mis on mugavad ja mida on kerge korras hoida.

Kõige lõpuks uurisime, kas õpilaste käitumine on seoses koolivormi/triiksärkide kandmisega korralikumaks muutunud. Enamus õpetajaid arvas, et meie kooli õpilased on alati piisavalt akadeemiliselt käitunud.

Suured tänud kõigile õpetajatele, kes võtsid osa meie küsitlusest!

Toimetus

Õpetajad ütlevad...

Saukase füüsikatund

"Kalevipoeg on suurem kui mina."

"Ja koerad uluvad uuuu uuuuu uuu..."

Jaup ja emakeel

"Ma luban, et ma rohkem teid oma intiimellu ei tõmba!"

"Ja eriti vapustav oli see rinna-partii"

"Nonii, paneme siis veel neid naisi!"

Keemia õp. Kangroga

"Rummel on absoluutselt egoistlik tüüp, kes teeb kõik, et oma elu kergemaks teha."

"Nad on kõik söödavad, nad on söövitavad ka"

"Ma töötangi siin selle nimel, et solvata. Mulle meeldib sol-

vata, ma elan ennast välja"

"Rummel, sa oled kohustatud tulema 30 aasta pärast minu juurde!"

"Teeme nii, et uks oli lukus. Olgu, teeme nii, et sa tulid läbi seina"

"Kas päikese tööpäev hakkab lõppema?"

"Kastüdrukud kateavad bensini lõhna?"

"Oh sa poiss, küll olid lõhnad!"

L. Kravtšenko (vene keel)

"Oli nii? Oli küll!"

Maateaduse õpetaja Pihlak

"Istuge, lapsukesed!"

TALLINNA REAALKOOL
ESITLEB

1. OKTOOBER

PUDI RIDA ROCK 2004

TALLINNA REAALKOOL STAADIONIL

line up:

URSULA
SLIDE 50
MONOHORD

+ KOOLIBÄNDI KONKURSI
VÕITJAD

Üritus kestab 2000-2200

Pilet 30.-

Piletimüük toimub kohapeal, tund enne
ürituse algust.

www.hellitehnika.ee

koopia kolm

"Ma olen hea inimene"

Kuurme:

"Sa esitad distants-tuupija omadusi"

"Üks öö on vahepeal, küll jõuab"

"Näete, kui nutikad te olete"

"Olgu, ma ei räägi, ma olen nii palju rääkinud"

"Vohh, nüüd mõtleme!"

"120V - oi, see oleks kaif"

"Ütle, Lenno, kas sa kodus mõnda füüsikaülesannet oled lahendanud? Eelmise aasta detsembris näiteks?"

"Nüüd ma tulen, mängin rongi"

"Ega elektronid ei ole nii lollid kui mina"

"Mass on laiskuse mõõt"

"Keeks ei pea vastu"

"Päike on hulluks läinud, täiesti hulluks"

"Õppimine käib teisiti, hoopis teisiti, kullakesed!"

"Kvaliteetne energia muudetakse taas ebakvaliteetseks energiaks. Sakib!"

Kuurme lajatab õpikuga mitu korda vastu lauda: "Mis paugud käisid?"

Tulevased üritused

1.okt. - rahvusvahelise muusikapäeva puhul kontserdid põhikoolile.

1.okt. õhtul - PUDI ROCK 2004

21.okt. - omaloominguõhtu

22. okt. - väitlusturniir õpilased + õpetajad

22. okt. - 11-ndike sõrmustepidu

NB! Alates 1. oktoobrist on kooli kodulehel üleval kõik koolis tegutsevad huviringid ja nende toimumisaajad.

Reaali Poiss

Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 4 (53) september 2004

peatoimetaja

toimetaja

fotograaf ja kujundaja

Maili Madissoon

Elo Madissoon

Janika Leisalu

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ning on tasuta.

Võrguleht: <http://rp.real.edu.ee>

Ühendus: reaalipoiss@hotmail.ee